



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu Mgr. Alexandra Krysla a soudců Mgr. Lukáše Pišvejce a JUDr. Veroniky Burianové ve věci

žalobkyně: **T.N., rozená V.,** narozena ..., státní příslušnost Ukrajina, v České republice bytem ...
zastoupena advokátem JUDr. Petrem Novotným, sídlem Praha 10, Archangelská 1

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců,** se sídlem Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č.j. MV-56239-4/SO-2018

takto:

I. **Žaloba se z a m í t á.**

II. **Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.**

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Žalobkyně se žalobou ze dne 23. 7. 2018, Krajskému soudu v Plzni (dále jen „soud“)

Shodu s prvopisem potvrzuje L. C.

doručenou dne 26. 7. 2018, domáhala zrušení rozhodnutí žalované ze dne 12. 7. 2018, č.j. MV-56239-4/SO-2018 (dále jen „*napadené rozhodnutí*“), jímž bylo zamítnuto odvolání žalobkyně proti rozhodnutí Ministerstva vnitra (dále jen „*prvoinstanční orgán*“) ze dne 30. 3. 2018, č.j. OAM-13993-24/PP-2017 (dále jen „*prvoinstanční rozhodnutí*“), a toto rozhodnutí bylo potvrzeno. Prvoinstančním rozhodnutím byla I. podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „*zákon o pobytu cizinců*“), zamítnuta žádost žalobkyně o vydání povolení k přechodnému pobytu podaná podle § 87b téhož zákona a II. dle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců jí byla stanovena lhůta k vycestování z území. Žalobkyně požadovala rovněž zrušení prvoinstančního rozhodnutí.

II.

Žaloba

2. Žalobkyně žalobu odůvodnila dvěma žalobními body.
3. V prvním žalobním bodu žalobkyně namítala, že nesouhlasí se závěrem napadeného rozhodnutí, neboť toto rozhodnutí odporuje zákonu. Žalobkyně v rámci vedeného správního řízení informovala prvoinstanční orgán, že si obstarala nový doklad totožnosti, který zní na její aktuální příjmení „N...“ s ohledem na uzavřené manželství dne 28. 8. 2017, když kopii tohoto pobytového dokladu Ukrajiny předložila v rámci vedeného řízení. Na základě tohoto dokladu následně žalobkyně požádala o vydání nového cestovního dokladu (na její aktuální příjmení „N...“ s ohledem na uzavřené manželství dne 28. 8. 2017), a to v důsledku snahy o splnění požadavku správního orgánu. Žalobkyně současně informovala prvoinstanční orgán, že čeká na vystavení tohoto nového cestovního dokladu, tzv. „*evropského ukrajinského pasu*“ od ukrajinských státních orgánů, což je časově náročná záležitost, když z tohoto důvodu žalobkyně požádala správní orgán o prodloužení lhůty za účelem doložení nového cestovního dokladu, tzv. „*evropského ukrajinského pasu*“. Naposledy tak žalobkyně učinila dne 12. 3. 2018, kdy se osobně dostavila do sídla prvoinstančního orgánu, kde požádala o prodloužení lhůty do 31. 5. 2018. Vyrozměním ze dne 15. 3. 2018 prvoinstanční orgán žalobkyni sdělil, že jí lhůtu k doložení dokladů neprodlužuje, a následně vydal dne 30. 3. 2018 rozhodnutí pod č.j. OAM-13993-24/PP-2017 (přestože v odůvodnění napadeného rozhodnutí je opakovaně chybně uváděno, že se jedná o rozhodnutí ze dne 3. 4. 2018), které následně potvrdila žalovaná vydáním napadeného rozhodnutí, kterým bylo jako nedůvodné zamítnuto odvolání podané žalobkyní proti prvoinstančnímu rozhodnutí. Žalobkyně dále uvedla, že předně upozorňuje na fakt, že s ohledem na okolnosti případu měl prvoinstanční orgán žádosti o prodloužení lhůty k doložení dokladů do 31. 5. 2018 vyhovět, neboť žalobkyně učinila vše, aby požadovaný cestovní doklad získala, když ale byla nucena vyčkat na faktické vydání tohoto dokladu ze strany ukrajinských státních orgánů a neměla tudíž ani možnost jakkoli ovlivnit délku této čekací doby, tím spíše, že se jí dne 30. 9. 2017 narodila dcera I.N., takže byla žalobkyně limitovaná i péčí o narozenou dceru, na což prvoinstanční orgán opakovaně upozorňovala. Postup prvoinstančního orgánu proto odporoval § 39 odst. 2 ve spojení s odst. 1 správního řádu, podle něhož lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit. Současně žalobkyně již při podání odvolání proti prvoinstančnímu rozhodnutí zdůraznila, že v jejím případě konečně došlo k vystavení nového cestovního dokladu, tzv. „*evropského ukrajinského pasu*“, jehož fotokopii přední stany přiložila k podanému odvolání, a současně se dostavila k prvoinstančnímu orgánu, kterému předložila

takto opatřený cestovní doklad, a to za účelem jeho ofocení. Pokud by tedy prvoinstanční orgán vyhověl požadavku žalobkyně o prodloužení lhůty, pak by vůbec nebyl důvod k zamítnutí podané žádosti. Prvoinstanční orgán tak měl dle přesvědčení žalobkyně - s ohledem na obsah použitých argumentů a okolnosti případu - vyhovět takto podané žádosti o prodloužení lhůty k dodání požadovaného cestovního dokladu, když zvoleným opačným postupem poškodil práva žalobkyně a následně rozhodl neprávem v neprospěch žalobkyně, neboť takové rozhodnutí ve svých důsledcích vůbec neodpovídalo skutkovému stavu a okolnostem posuzovaného případu. Stejně tak následně pochybila i žalovaná, která vydáním napadeného rozhodnutí zamítla odvolání podané žalobkyní a potvrdila tak správnost prvoinstančního rozhodnutí. Žalobkyně je proto přesvědčena, že oba správní orgány v rámci vedeného řízení předcházejícího vydání napadeného rozhodnutí: - porušily § 3 správního řádu, neboť nezjistily stav věci způsobem, o němž nejsou významné pochybnosti a v rozsahu, který je nezbytný vzhledem ke konkrétním okolnostem případu - si neopatřily dostatečné podklady pro své rozhodnutí, ve smyslu § 50 odst. 2 správního řádu, když s ohledem na shora uvedené skutečnosti není závěr napadeného rozhodnutí pravdivý. Žalovaná tak dle názoru žadatelky z pozice odvolacího správního orgánu vydáním napadeného rozhodnutí navíc porušila: - § 2 odst. 1 správního řádu, neboť nepostupovala v předmětné věci v souladu se zákony a ostatními právními předpisy, - § 2 odst. 3 správního řádu, neboť nešetřila oprávněné zájmy žalobkyně jako osoby, již se činnost správního orgánu dotýká, - § 2 odst. 4 správního řádu, neboť správní orgán nedbal, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Žalobkyně se proto domnívá, že nebyly splněny podmínky pro vydání napadeného rozhodnutí, když správní orgány jednaly v rozporu se zákonem, když zvolený postup prvoinstančního orgánu odporuje § 39 odst. 2 ve spojení s odst. 1 správního řádu, podle něhož lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit, když v tomto případě byly dány dostatečné důvody pro to, aby byla lhůta k předložení požadovaného cestovního dokladu prodloužena v souladu s požadavkem žalobkyně.

4. Ve druhém žalobním bodu žalobkyně namítala, že spatřuje nezákonnost výroku napadeného rozhodnutí v porušení § 2 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán dbá, aby přijaté řešení bylo v souladu s veřejným zájmem a aby odpovídalo okolnostem daného případu. Veřejným zájmem je především zájem na zachování všech zásad demokratického právního státu a na přijetí takového rozhodnutí, které má v tom kterém konkrétním případě zohledňovat soukromé zájmy účastníka správního řízení. S ohledem na skutečnost, že žalobkyně má na území ČR manžela N.I.N., nar. ... a malou dcerku I.N., nar. ..., kteří jsou oba občany EU, konkrétně Bulharska, když je tak zřejmé, že žalobkyně má na území ČR v současné době vytvořeno stabilní sociální a rodinné zázemí. V žádném případě proto žalobkyně nemá zájem se vrátit zpět na Ukrajinu, tedy do své domovské země, kde již nemá v současné době potřebné zázemí, když v napadeném rozhodnutí je žalobkyni podle § 87e odst. 4 zákona o pobytu cizinců stanovena lhůta k vycestování z území ČR 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí. V souladu se shora uvedeným lze dle žalobkyně konstatovat, že se správní orgán měl v napadeném rozhodnutí zabývat i přiměřeností zásahu napadeného rozhodnutí do rodinného a soukromého života žalobkyně ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců, což se však v potřebném rozsahu nestalo, když lze konstatovat, že napadené rozhodnutí ve svých důsledcích znamená nepřiměřený zásah do rodinného a soukromého života žalobkyně, když by byla v jeho důsledku nucena v nejbližší době opustit území ČR, přestože má na území ČR manžela N.I.N., nar. ..., a malou dcerku I.N., nar. ..., kteří jsou oba občany EU, konkrétně

Bulharska.

III.

Vyjádření žalované k žalobě

5. Žalovaná navrhla zamítnutí žaloby. Ve vyjádření k žalobě uvedla, že uvedené námitky odmítá a odkazuje na spisový materiál a na napadené rozhodnutí. Podle názoru žalované napadené rozhodnutí splňuje všechny požadavky, které správní řád v § 68 odst. 3 stanoví pro odůvodnění rozhodnutí. Žalovaná přezkoumatelným způsobem zdůvodnila, jak se vypořádala s námitkami žalobkyně uvedenými v odvolání a z jakých důvodů je považovala za mylné či nerozhodné a jakými úvahami se řídila při hodnocení důkazů a výkladu právních předpisů. Z uvedených důvodů je žalovaná přesvědčena, že věc byla posouzena správně a v souladu se zákonem. Žalobkyně dne 6. 9. 2017 podala na území žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu dle § 87b zákona o pobytu cizinců. Žalobkyně ke své žádosti, přes výzvu prvoinstančního orgánu, nedoložila její povinné náležitosti (cestovní doklad), a proto byla její žádost zamítnuta dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců.

IV.

Vyjádření účastníků při jednání

6. Účastníci při jednání setrvali na svých dosavadních tvrzeních.

V.

Posouzení věci soudem

7. V souladu s § 75 odst. 1, 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s.ř.s.“), vycházel soud při přezkoumání napadeného rozhodnutí ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu, a napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích žalobních bodů uplatněných v žalobě.

A.

8. Soud neshledal důvodným první žalobní bod.
9. Jak vyplývá z výroku prvoinstančního rozhodnutí, tento je opřen o ustanovení § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu, podle kterého Ministerstvo žádost o vydání povolení k přechodnému pobytu zamítne, jestliže žadatel není rodinným příslušníkem občana Evropské unie uvedeným v § 15a, nedoprovází nebo nenásleduje občana Evropské unie na území nebo nepředloží náležitosti uvedené v § 87b odst. 3. Konkrétně bylo žalobkyni vytýkáno „nepředložení náležitosti uvedené v § 87b odst. 3 téhož zákona“, tj. nepředložení platného cestovního dokladu.
10. Mezi účastníky nebylo sporu o tom, že žalobkyně platný cestovní doklad předložila teprve v průběhu odvolacího řízení. Spornou tedy byla pouze otázka, zda žádosti žalobkyně ze dne 19. 2. 2018 o prodloužení lhůty k doložení dokladů mělo či nemělo být vyhověno.
11. Žalovaná v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedla: „Dne 4. 10. 2017 byla Ministerstvu vnitra doručena žádost odvolatelky o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti o 60 dnů, v níž uvedla, že se se jí dne 30. 9. 2017 narodila dcera. Této žádosti Ministerstvo vnitra vyhovělo a lhůtu pro doložení cestovního dokladu prodloužilo do 6. 12. 2017. Odvolatelka ve stanovené lhůtě cestovní doklad nedoložila a dne 7. 12. 2017 požádala o prodloužení lhůty do 15. 2. 2018. Ve své žádosti uvedla, že si zařídila nový doklad totožnosti, na základě kterého již mohla

požádat o nový cestovní doklad, a že se jedná o časově náročnou záležitost. Ministerstvo vnitra na základě její žádosti svoji výzvou ve věci odstranění vad žádosti ze dne 31. 12. 2017 odvolatelce stanovilo další 60 denní lhůtu pro doložení cestovního dokladu. Tuto výzvu odvolatelka převzala dne 22. 12. 2017. Dne 1. 3. 2018 odvolatelka podala další žádost o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti. Ministerstvo vnitra této Žádosti však již nevyhovělo. Ministerstvo vnitra postupovalo v souladu se zákonem, když její žádost zamítlo dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. O takovém postupu byla odvolatelka ostatně také vyrozuměna již ve výzvě ze dne 6. 9. 2017. Z průběhu správního řízení je zřejmé, že Ministerstvo vnitra vyhovělo opakovaným žádostem odvolatelky o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti, nicméně odvolatelka ode dne 6. 9. 2017, kdy předmětnou žádost podala, až do vydání napadeného usnesení, tj. do 3. 4. 2018 cestovní doklad nedoložila. Komise uvádí, že odvolatelka nedoložila žádné skutečnosti, které by svědčily tomu, že doba stanovená k doložení cestovního dokladu (7 měsíců) nebyla přiměřená. Odvolatelka ve svých žádostech pouze uvedla, že dne 30. 9. 2017 se jí narodila dcera, a že vystavení cestovního dokladu je náročná záležitost. Neprokázala však, kdy o cestovní doklad požádala a ani kdy jej skutečně převzala. Z kopie nového cestovního dokladu Ukrajiny PU218810, současně vyplývá, že byl vydán již dne 13. 12. 2017. Není tedy zřejmé, z jakého důvodu odvolatelka tento doklad nedoložila ve lhůtě stanovené Ministerstvem vnitra, resp. do doby vydání napadeného rozhodnutí dne 5. 4. 2018. V daném případě tak byly dány důvody pro zamítnutí žádosti dle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu cizinců. Odvolatelce současně nic nebrání v tom, aby Ministerstvu vnitra podala novou žádost o povolení k přechodnému pobytu a doložila ji všemi zákonem stanovenými náležitostmi, aby mohla být věcně projednána.“

12. Soud se se závěry, ke kterým žalovaná dospěla, zcela ztotožňuje.
13. Podle § 39 odst. 1 správního řádu správní orgán účastníkovi určí přiměřenou lhůtu k provedení úkonu, pokud ji nestanoví zákon a je-li toho zapotřebí. Určením lhůty nesmí být ohrožen účel řízení ani porušena rovnost účastníků. Usnesení o určení lhůty se oznamuje pouze tomu, komu je určena, popřípadě i tomu, jehož se jinak přímo dotýká.
14. Podle § 39 odst. 2 správního řádu lhůtu určenou správním orgánem může na žádost účastníka správní orgán za podmínek stanovených v odstavci 1 usnesením přiměřeně prodloužit.
15. Smyslem ustanovení § 39 odst. 1 správního řádu je stanovit „*přiměřenou lhůtu*“ k provedení úkonu, tj. dostatečně dlouhou pro to, aby uložená povinnost mohla být ve stanovené lhůtě splněna.
16. Smyslem ustanovení § 39 odst. 2 správního řádu pak je umožnit účastníkovi řízení v případě existence konkrétní skutečnosti, objektivně bránící v dodržení lhůty, požádat o její prodloužení tak, aby uložená povinnost mohla být v prodloužené lhůtě splněna. Tomuto procesnímu právu odpovídá povinnost správního orgánu, v případě existence skutečnosti, objektivně bránící v dodržení lhůty, vyhovět.
17. Žalobkyně v „*Žádosti o prodloužení lhůty k odstranění vad žádosti dle výzvy z 21. 12. 2017*“ uvedla: „*Žadatelka informuje správní orgán na základě výzvy k odstranění vad žádosti ze dne 21. 12. 2017, kterou obdržela dne 22. 12. 2017, že si sice již obstarala nový doklad totožnosti, který zní na její aktuální příjmení „N...” s ohledem na uzavřené manželství dne ..., když kopii tohoto pobytového dokladu Ukrajiny již dříve předložila správnímu orgánu. Na základě tohoto dokladu již také mohla žadatelka požádat o vydání nového cestovního dokladu (který bude znít již na její aktuální příjmení „N...” s ohledem na uzavřené manželství ze dne 28. 8. 2017), a to*

v důsledku snahy o splnění požadavku správního orgánu. Nyní žadatelka stále čeká na vystavení tohoto nového cestovního dokladu, tzv. „evropského ukrajinského pasu“ od ukrajinských státních orgánů, což je časově náročná záležitost, když z tohoto důvodu (i s ohledem na narození dcery) si žadatelka dovoluje požádat správní orgán o prodloužení lhůty za účelem doložení nového cestovního dokladu, tzv. „evropského ukrajinského pasu“, a to do 15. 3. 2018“.

18. Žalobkyně v žádosti pouze obecně uvedla, že „požádala o vydání nového cestovního dokladu“, že jeho vydání je „časově náročná záležitost“ a že se jí „narodila dcera“, avšak tato svá tvrzení nijak nekonkretizovala, zejména neuvedla, kdy byla žádost podána, jaká je obvyklá lhůta pro její vyřízení ani jak narození její dcery mělo ovlivnit nemožnost splnění stanovené lhůty. Již vlastní tvrzení žalobkyně tak konkrétním způsobem neosvědčilo existenci „skutečnosti, objektivně bránící v dodržení lhůty“. Žalobkyně svá tvrzení ani nijak neprokázala. Za této situace je nezbytné dospět k závěru, že žádosti žalobkyně o prodloužení lhůty nemohlo být vyhověno, neboť žalobkyně neprokázala, že by stanovená, resp. již prodloužená lhůta, byla nepřiměřená. Respektive, že by zde existovala konkrétní skutečnost, objektivně bránící v dodržení lhůty.
19. Podle § 82 odst. 4 správního řádu k novým skutečnostem a k návrhům na provedení nových důkazů, uvedeným v odvolání nebo v průběhu odvolacího řízení, se přihlídně jen tehdy, jde-li o takové skutečnosti nebo důkazy, které účastník nemohl uplatnit dříve. Namítá-li účastník, že mu nebylo umožněno učinit v řízení v prvním stupni určitý úkon, musí být tento úkon učiněn spolu s odvoláním.
20. Pokud žalobkyně předložila nový cestovní doklad teprve v odvolacím řízení, když nový cestovní doklad byl vydán již dne 13. 12. 2017 a žalobkyně neuvedla žádnou skutečnost, která by jí bránila v jeho předložení před vydáním prvoinstančního rozhodnutí, nemohlo dojít ani k porušení ustanovení § 82 odst. 4 správního řádu. Opožděné předložení nového cestovního dokladu tak správní rozhodnutí nezákonnými nečiní.

B

21. V případě rozhodnutí o zamítnutí žádosti o vydání povolení k přechodnému pobytu podle § 87e odst. 1 písm. a) zákona o pobytu se jedná o rozhodnutí procesní, při kterém nedochází k věcnému přezkoumání podané žádosti. U tohoto typu rozhodnutí nejsou správní orgány oprávněny zabývat se přiměřeností či nepřiměřeností dopadů rozhodnutí „do rodinného a soukromého života cizince“. Správní orgány tak nemohly v případě žalobkyně porušit ustanovení § 174a zákona o pobytu.

VI.

Rozhodnutí soudu

22. Soud neshledal žádný ze žalobkyní uvedených žalobních bodů důvodným, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl, neboť není důvodná.

VII.

Odůvodnění neprovedení důkazů

23. Soud neprovedl žádný z žalobkyní navržených důkazů, neboť jejich provedení nebylo nezbytné k posouzení důvodnosti či nedůvodnosti žaloby.

VIII.

Náklady řízení

24. Podle § 60 odst. 1 s.ř.s. by měla právo na náhradu nákladů řízení žalovaná, když měla ve věci plný úspěch. Jelikož žalované žádné důvodně vynaložené náklady nevznikly, rozhodl soud, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat kasační stížnost. Kasační stížnost musí být podána do dvou týdnů po doručení rozsudku. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu; lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

Plzeň 23. dubna 2019

Mgr. Alexandr Krysl v.r.
předseda senátu